

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องจากแหล่งเอกสารต่าง ๆ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในเรื่องนี้ รวมถึงเอกสารที่เกี่ยวกับเทศบาลตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ดังมีสาระสำคัญต่อไปนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินงาน
2. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
3. แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ
4. แนวคิดการปกครองท้องถิ่น
5. บริบทของเทศบาลตำบลบรบือ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินงาน

1. ความหมายของการดำเนินงาน

การดำเนินงาน คือ การปฏิบัติงานที่บุคคลแสดงออกทางการและพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ซึ่งการดำเนินงานอาจปฏิบัติได้ทันทีหรืออาจมีความล่าช้าตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความรู้ ทักษะ โอกาส มีผู้อธิบายความหมายของการดำเนินงานไว้ดังนี้

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2545 : 16) อธิบายว่า การดำเนินงานมีความหมายเช่นเดียวกับการปฏิบัติงาน ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมของสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่แสดงออกโดยอาจจะสังเกตได้หรืออาจอยู่ทั้งภายในและภายนอก

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2545 : 30) ได้อธิบายเกี่ยวกับการดำเนินงานไว้ว่าเป็นพฤติกรรมด้านการปฏิบัติงาน เป็นการใช้ความสามารถที่แสดงออกทางร่างกายรวมทั้งการปฏิบัติและพฤติกรรมที่แสดงออกและสังเกตได้ในสภาวะการณ์หนึ่ง ๆ หรืออาจเป็นพฤติกรรมที่ล่าช้า คือบุคคลไม่ได้ปฏิบัติทันที แต่คาดคะเนว่าอาจปฏิบัติในโอกาสต่อไปเป็นพฤติกรรม ต้องอาศัยพฤติกรรมระดับต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบ ทั้งทางความรู้ และทัศนคติสามารถประเมินผลได้ง่าย

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงาน

ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานมีดังนี้ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2545 : 32-33)

2.1 ลักษณะประชากร เป็นลักษณะที่ช่วยให้เห็นถึงภูมิหลังของบุคคล เช่น เพศ อายุ เชื้อชาติ สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม สถานที่อยู่อาศัย ขนาดครอบครัวตลอดจน สิ่งอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ลักษณะประชากรอย่างเดียวยังไม่เป็นเครื่องชี้วัดที่ดีที่จะแสดงถึงผลการปฏิบัติงานที่ดี ทั้งนี้ยังมีสิ่งที่เกี่ยวข้องคือ ความรู้ ความสามารถ และลักษณะทางจิตวิทยา

2.2 ลักษณะด้านความสามารถ เป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการพิจารณาเลือกคนเพื่อมาดำเนินงาน ความรู้ความสารถเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความพยายามในการทำงานเป็นแรงจูงใจขั้นต้นที่มีผลกระทบต่อไหวพริบของบุคคลที่เอาชนสภาพแวดล้อมได้บุคคลที่รู้ดีว่ามีรู้ความสามารถในงานของเขา สามารถคิดได้ว่าเขาจะทำงานอย่างไรจริงจัง ดังนั้นความรู้ความสามารถแบ่งได้ 2 ด้าน คือ ด้านกายภาพ และด้านสมอง ซึ่งบ่อยครั้งได้ใช้ผลการเรียนเป็นเครื่องชี้วัดถึงแนวโน้มของความรู้ความสามารถด้านสมองและการปฏิบัติงาน

2.3 ลักษณะด้านจิตวิทยา เป็นการแสดงแนวโน้มของพฤติกรรมแต่ละบุคคลที่เกิดขึ้นและมีอิทธิพลค่อนข้างถาวรต่อพฤติกรรม ลักษณะทางจิตวิทยาเหล่านี้ เช่น ทักษะสติ การรับรู้ ความต้องการ และบุคลิกภาพ เป็นต้น อย่างไรก็ตามความสำคัญของคุณลักษณะประชากรเหล่านี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติและความจำเป็นแต่ละงานซึ่งเซอร์เมอร์ฮอร์นและคณะเห็นว่า คุณลักษณะประชากรจะต้องมีความเหมาะสมกับความจำเป็นของแต่ละงาน เพื่อที่จะนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่ต้องการ

2.4 ความพยายามในการทำงาน คุณลักษณะประชากรที่มีความเหมาะสมกับความจำเป็นของงานนั้น ยังไม่สามารถที่จะทำให้บุคคลมีผลการปฏิบัติงานในระดับที่สูง ทั้งนี้ยังมีตัวแปรหนึ่งที่สำคัญและต้องมีก็คือ ความพยายามในการทำงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงความปรารถนาที่จะปฏิบัติงานนั้นคือ ต้องมีแรงจูงใจที่จะทำงาน เป็นแรงผลักดันภายในตัวบุคคลที่มีผลโดยตรงและคงไว้ซึ่งความพยายามในการทำงาน คนที่มีแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยกำหนดความพยายามในการทำงาน

2.5 การสนับสนุนจากองค์กร ในการปฏิบัติงานของบุคคล จึงจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากองค์กรที่ปฏิบัติอยู่บุคคลที่มีลักษณะบุคคลตรงกับความจำเป็นของงานและได้รับการจูงใจในระดับสูง อาจไม่เป็นผู้ปฏิบัติงานที่ดี หากได้รับการสนับสนุนที่ไม่เพียงพอ

จากหน่วยงานหรือที่เรียกว่าข้อจำกัดด้านสถานการณ์ เช่น ขาดเวลาที่จะทำงาน งบประมาณ เครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับงานไม่ชัดเจน ระดับความคาดหวังของผลการปฏิบัติงานที่ไม่เหมาะสม ขาดอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงาน ขาดการช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ไม่ยืดหยุ่น เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานมีหลายประการ เช่น คุณลักษณะ ประชากรความสามารถ จิตวิทยา ความพยายามในการทำงาน และการสนับสนุนจากองค์การ หากปัจจัยดังกล่าวมีความสมบูรณ์จะทำให้ผลการดำเนินงานบรรลุประสงค์และเป้าหมายขององค์การได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความคิดเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะเท่านั้นความคิดเห็นเป็นผลมาจากทัศนคติส่วนบุคคล ความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นคุณสมบัติประจำตัวที่แตกต่างกัน เช่น ประสบการณ์ ระดับการศึกษา ความสามารถในการติดต่อกันในสังคม อายุ เพศ เป็นต้น และมีนักวิชาการให้ความหมายเกี่ยวกับความคิดเห็นไว้ดังนี้ ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ ดังนี้

ทรงกลด ภูทอง (2545 : 6) กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของมนุษย์ที่มี ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือการแสดงออกซึ่งวิจรณ์ญาณที่มีต่อเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของจิตใจและเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง ความคิดเห็นคล้ายกับทัศนคติ แต่เป็นความรู้สึกที่ผิวเผินหรือหยาบกว่าทัศนคติ

ทองเกียรติ เจริญวงศ์เพ็ชร (2545 : 9) กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกและความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแสดงออกด้วยวาจาหรือการเขียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภูมิหลังทางสังคม ความรู้ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมของบุคคลนั้น ซึ่งบุคคลอื่นอาจไม่เห็นด้วย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 261) นิยามความหมายของคำว่าความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ การตัดสินใจ ความรู้สึกประทับใจที่ได้มาจากการพิสูจน์ หรือซึ่งนำหน้ากว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

เบสท์ (Best 1997 : 169) กล่าวว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกทางด้าน ความเชื่อและความรู้สึกของแต่ละบุคคลโดยการพูด

กู๊ด (Good. 1997 : 338) ให้คำจำกัดความของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อ ความคิด หรือการลงความเห็นเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งไม่อาจบอกได้ว่า เป็นการถูกต้องหรือไม่

มอร์แกน และกิง (Morgan and King. 1971 : 750) ให้ความหมายของความคิดเห็น คือ การยอมรับคำพูด(Statement)ที่เกิดโดยทัศนคติ

จากความหมายดังกล่าวมา ความคิดเห็น พอสรุปได้ว่า ความคิดเห็นคือ ความเข้าใจ และการคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่ได้ถ่วงถองจากความรู้ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมโดยรวม ของบุคคลคนนั้นซึ่งได้แสดงออกโดยการพูดหรือเขียน

2. ประเภทของความคิดเห็น

เรมเมอร์ เกจ และเรมเมต (Remmers, Gage and Rimmel. 1965 : 43) ได้กล่าวว่าความคิดเห็น มี 2 ประเภท คือ

2.1 ความคิดเห็นเชิงบวกสุด - เชิงลบสุด เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถทราบทิศทางได้ ทิศทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลง ทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ ความคิดเห็นนี้รุนแรงเปลี่ยนแปลงยาก

2.2 ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ (Cognitive contents) การมีความเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ความเข้าใจในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

การแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละคนต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแม้เป็นเรื่องเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไปและอาจแตกต่างกันออกไปทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับมาจวนอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความคิดเห็น ขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคมในหลายประการ ดังนี้ (จำเรียง·ภาวจิตร. 2536 : 248 - 249)

3.1 ภูมิหลังทางสังคม หมายถึง กลุ่มคนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกันโดยทั่วไปจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเป็นระหว่างผู้เยาว์กับผู้สูงอายุ ชาวเมืองกับชาวชนบท เป็นต้น

3.2 กลุ่มอ้างอิง หมายถึง การที่คนเราคบหาสมาคมกับใคร หรือกระทำการหนึ่งสิ่งใดให้แก่ผู้ใด หรือกระทำที่คำนึงถึงอะไรบางอย่างร่วมกันหรืออ้างอิงกันได้ เช่น ประกอบอาชีพเดียวกัน การเป็นสมาชิก หรือสมาคมเดียวกัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นด้วย

3.3 กลุ่มกระตือรือร้น หรือกลุ่มเฉื่อยชา หมายถึง การกระทำใดที่ก่อให้เกิดความกระตือรือร้นเป็นพิเศษ อันจะก่อให้เกิดกลุ่มผลประโยชน์ขึ้นมาได้ ย่อมส่งผลต่อภารกิจให้บุคคลที่เป็นสมาชิกเหล่านั้นมีความคิดเห็นที่คล้อยตามกันได้ ไม่ว่าจะคล้อยตามกันในทางที่เห็นด้วยหรือไม่ก็ตาม ในทางตรงกันข้ามกลุ่มที่เฉื่อยชาที่จะไม่มีอิทธิพลต่อกลุ่มสมาชิกมากนัก

4. การวัดความคิดเห็น

การวัดความคิดเห็นสามารถวัดความคิดเห็นของบุคคลได้หลายวิธี วิธีที่ใช้กันทั่วไป คือ การใช้การตอบแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์

การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้ แบบสอบถามประเภทนี้นิยมสร้างตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งแบ่งน้ำหนักของความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนขึ้นอยู่กับใจความว่าจะเป็นปฏิฐาน (Positive) หรือปฏิเสศ (Negative)

แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ

1. ความหมายการกระจายอำนาจ

การกระจายอำนาจเป็นส่วนหนึ่งของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยประชาชนมีสิทธิที่จะปกครองตนเอง ตัดสินใจและบริหารจัดการตนเอง ดังนั้น ความคิดเรื่องการกระจายอำนาจจึงเป็นเรื่องสำคัญ และมีผู้ให้ความสนใจดังต่อไปนี้

โกวิท พวงงาม (2550 : 36) ได้ให้ความหมายของการกระจายอำนาจว่า คือการโอนกิจการบริหารสาธารณะบางเรื่องจากรัฐหรือองค์กรปกครองส่วนกลางไปให้ชุมชน ซึ่งตั้งอยู่ในท้องถิ่นต่าง ของประเทศ หรือหน่วยงานบางหน่วยงานรับผิดชอบจัดทำอย่างเป็นอิสระจากการปกครองส่วนกลาง

รเนศร์ เจริญเมือง (2542 : 290) กล่าวถึง การกระจายอำนาจว่าเป็นระบบ การบริหารการปกครองประเทศที่มีรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติกระจายอำนาจบางส่วน ให้แก่หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้อำนาจดำเนินการภายในอาณาเขตของตน โดย ปราศจากการแทรกแซง ดังนั้น เพื่อให้มีอำนาจจึงยกอำนาจการปกครอง (Devolution) ให้เพื่อเป็นการให้ความรับผิดชอบแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเด็ดขาด ส่วนกลางจะ แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกมิได้ เพราะสัมพันธ์ภาพส่วนกลางกับท้องถิ่นมิใช่เป็นแบบ สายการบังคับบัญชา

ชวงส์ ฉายะบุตร (2539 : 9) ได้ให้ความหมายของการกระจายอำนาจว่า เป็นวิธีที่รัฐมอบอำนาจการปกครองบางส่วนให้แก่องค์กรอื่นที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของหน่วย บริหารราชการส่วนกลางไปจัดทำบริการสาธารณะบางอย่างโดยอิสระตามสมควร ไม่ต้องอยู่ ในสายบังคับบัญชาเพียงแต่ขึ้นอยู่กับหน่วยการบริหารราชการส่วนกลางเท่านั้น

ทวี พันธุวาสิฎฐ์ (2531 : 30) กล่าวว่า การกระจายอำนาจการปกครอง หมายถึง การมอบอำนาจให้ท้องถิ่นปกครองตนเองอย่างแท้จริง เป็นการมอบอำนาจให้ทั้ง ด้านการเมืองและการบริหาร โดยให้มีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการ ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในทุกเรื่องเพื่อความผาสุกของท้องถิ่น โดยต้องมีตัวแทนของกลุ่มบุคคล ต่าง ๆ ในท้องถิ่นชุมชนเป็นผู้ดำเนินการ

กล่าวโดยสรุป การกระจายอำนาจ คือ การแบ่งอำนาจจากส่วนกลางไปสู่ ท้องถิ่น เพื่อให้ท้องถิ่นได้บริหารจัดการในท้องถิ่นของตน เพื่อให้สอดคล้องกับ ความ ต้องการของคนในท้องถิ่นนั้น ๆ

2. กรอบแนวคิดการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2543 มีหลักการอันเป็นกรอบความคิดที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

2.1 หลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ ในการ กระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึงการเปิด โอกาสให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการกำหนดนโยบายและการจัดบริการสาธารณะ ตลอดจน การบริหารภายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริงภายใต้ความเป็นรัฐเดี่ยวและความ มีเอกภาพของประเทศ โดยมีสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นประมุขแห่งรัฐ

ดังนั้นการกระจายอำนาจจึงเสมือนเป็นการมอบความรับผิดชอบในการจัดบริการ สาธารณะให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะต้องรับผิดชอบและตอบสนองความต้องการ

ของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างอิสระมิใช่เป็นการมอบภารกิจที่รัฐเคยดำเนินการให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการแทนเท่านั้น

2.2 หลักความสัมพันธ์ของการบริหารราชการแผ่นดิน กล่าวคือ ในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการปรับบทบาท อำนาจ หน้าที่ระหว่างราชการบริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นใหม่ ซึ่งราชการบริหารส่วนท้องถิ่นจะทำหน้าที่เป็นผู้ปฏิบัติการหลักในการดำเนินกิจการของรัฐ ในขณะที่ราชการบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการกิจระดับมหภาคและทำหน้าที่ส่งเสริม สนับสนุน และกำกับดูแลการดำเนินงานของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น (เท่าที่จำเป็น)

2.3 หลักประสิทธิภาพการบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวคือ ในการกระจายอำนาจต้องคำนึงถึงการเพิ่มขีดความสามารถ และประสิทธิภาพในการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อเป็นหลักประกันว่าประชาชนในท้องถิ่นจะได้รับการบริการสาธารณะที่มีคุณภาพ และได้มาตรฐาน ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องเร่งพัฒนาประสิทธิภาพในการบริการจัดการ ตลอดจนการเร่งส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น สนับสนุน และตรวจสอบการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างจริงจังและต่อเนื่องจากหลักการซึ่งเป็นกรอบความคิดสำคัญของแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3. วิสัยทัศน์และเป้าหมายการกระจายอำนาจ

แผนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2543 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ จังหวะก้าวของการกระจายอำนาจไว้เป็น 3 ช่วง กล่าวคือ ในช่วง 4 ปีแรก (พ.ศ. 2544-2547) ซึ่งนับระยะเวลาที่พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจฯ กำหนดไว้ให้มีการถ่ายโอนภารกิจที่ซับซ้อน จะพ้นช่วงการปรับบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและบริหารราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยภารกิจบริการสาธารณะจำนวนหนึ่งจะถ่ายโอนไปให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ ในขณะที่ส่วนราชการบริหารส่วนกลางส่วนภูมิภาคจะทำหน้าที่สนับสนุน ส่งเสริมการดำเนินงานของท้องถิ่น ตลอดจนการกำกับดูแล จัดการ การบริการสาธารณะเหล่านั้นให้ได้มาตรฐาน เพื่อเป็นหลักประกันต่อประชาชน

หลังจากระยะเวลา 47 ปี แรกสิ้นสุดลง จนถึงระยะเวลาการถ่ายโอนในปีที่ 10 (พ.ศ. 2548-2553) การกระจายอำนาจการจัดบริการสาธารณะต่าง ๆ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะดำเนินการเสร็จแล้วประชาชนจะได้รับการจัดบริการสาธารณะที่ตอบสนองความต้องการได้มากขึ้น และประชาชนจะเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสูงขึ้นและจากปี 10 (พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการงานบริการสาธารณะแก่ประชาชนในท้องถิ่น การบริหารจัดการงานบริการสาธารณะแก่ประชาชนในท้องถิ่นภาคราชการบริหารส่วนกลาง และภูมิภาค จะเปลี่ยนแปลงบทบาทมาเป็นผู้สนับสนุนการดำเนินงานอย่างแท้จริง และการปกครองส่วนท้องถิ่นจะเป็นการปกครองของประชาชนในท้องถิ่นเอง

4. การกระจายอำนาจการปกครอง

จัดแบ่งออกได้ 2 กรณี คือ

4.1 การแบ่งอำนาจการปกครองที่เรียกว่า Decentralization หมายถึง

การมอบอำนาจหน้าที่ของรัฐบาล ไปให้ข้าราชการในส่วนภูมิภาค ได้มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบตามแต่รัฐบาลจะมอบหมายให้ ภายในเขตพื้นที่ที่ได้กำหนดขึ้น โดยให้มีอำนาจในการใช้ดุลพินิจ คัดสินแก้ไขปัญหา ตลอดจนการริเริ่มได้ ในกรอบแห่งนโยบายของรัฐที่ได้วางไว้

วิธีการแบ่งอำนาจทางการปกครองดังกล่าวนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะการปกครองของไทย คือระบบบริหารราชการส่วนภูมิกษัตริย์ตนเอง ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าลักษณะของการแบ่งอำนาจทางการปกครองดังกล่าวนี้ จะมีลักษณะสำคัญ ๆ คือ

4.1.1 เป็นการบริหาร โดยใช้เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งไปจากส่วนกลาง ได้แก่ ผู้ว่าราชการจังหวัด ศึกษาธิการจังหวัด คลังจังหวัด สาธารณสุขจังหวัด เป็นต้น และเจ้าหน้าที่เหล่านี้ก็อยู่ในระบบของการบริหารงานบุคคลของรัฐบาลกลางอันเดียว

4.1.2 เป็นการบริหารโดยใช้งบประมาณ ซึ่งส่วนกลางเป็นผู้อนุมัติและควบคุมให้เป็นไปตามวิธีการงบประมาณแผ่นดิน การตั้งงบประมาณ การริเริ่มการวางโครงการต่าง ๆ อาจทำได้โดยเจ้าหน้าที่ประจำในส่วนภูมิกษัตริย์นั้น ๆ

4.1.3 เป็นการบริหารภายใต้นโยบายและวัตถุประสงค์ของรัฐบาลกลาง หรือรัฐบาลแห่งชาติ หมายความว่า เป็นการบริหารตามนโยบายหรือคำสั่งของรัฐบาลกลาง ยกกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ และการริเริ่มในนโยบายที่ไม่ขัดแย้งกับนโยบายหลักก็อาจจะนับเป็นการได้รับอำนาจในการใช้ดุลพินิจ (Discretionary power) จากรัฐบาลกลางเท่านั้น

4.1.4 เป็นการบริหารงานโดยเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งไปจากส่วนกลาง เหล่านี้ ได้รับมอบหมายอำนาจจากส่วนกลางที่จะทำการวินิจฉัยสั่งการใด ๆ ตามอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบที่มีอยู่ เพื่อให้การปกครองดำเนินไปได้โดยสะดวก และมีการต่อเนื่องใน นโยบายการบริหารประเทศของรัฐบาล

4.2 การมอบอำนาจในท้องถิ่นปกครองตนเอง(Devolution)

การกระจายอำนาจทางการปกครองอีกอย่างหนึ่งที่เรียกว่า Devolution นี้ เป็นการมอบอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นมีอำนาจปกครองตนเองอย่างแท้จริง เป็นการมอบ อำนาจให้ทั้งการเมืองและการบริหาร เป็นเรื่องที่ท้องถิ่นมีอำนาจที่จะกำหนดนโยบายและ ควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของท้องถิ่นของตนเองได้

ตามความหมายของการมอบอำนาจให้ท้องถิ่นปกครองตนเองนี้ จะมี ลักษณะอันสำคัญที่เรียกได้ว่าเป็นการปกครองตนเอง (Local self government) มากที่สุด เพราะท้องถิ่นในบริเวณพื้นที่ที่กำหนดขึ้นนั้น จะมีอำนาจในการปกครองตนเองตามวิถีทาง การเมืองเช่น การเลือกตั้ง (Election) การกำหนดนโยบายตามกระบวนการทางการเมืองและ ในที่สุดประชาชนจะได้เข้าร่วมทางการเมือง (Political participation) ได้เป็นอย่างดีนั่นเอง การ กระจายอำนาจได้ 2 กรณี คือ

4.2.1 การกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองตามเขตพื้นที่ (Territory) เช่น การกระจายอำนาจให้องค์กรการบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล เป็นต้นไป

4.2.2 การกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองทำตามลักษณะเฉพาะ กิจกรรม (Activity) หรือแต่ละหน้าที่ (Function) เช่น กระจายอำนาจไปให้การประปา การไฟฟ้า การโทรศัพท์ และการเดินรถ

แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น

1. ความหมายการปกครองท้องถิ่น

การให้นิยามหรือความหมายเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น มีนักวิชาการ หรือ นักคิด ได้ บัญญัติ คำว่า การปกครองท้องถิ่น ไว้หลายประการ ซึ่งสามารถพิจารณาได้ ดังนี้

โกวิท พวงงาม (2548 : 13) การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การที่องค์กร หนึ่ง มีอาณาเขตของตนเอง มีประชากรตามที่หลักเกณฑ์กำหนด มีอำนาจและมีอิสระในการ

ปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตนเอง โดยมีหน้าที่ให้บริหารในด้านต่าง ๆ แก่ประชาชน ซึ่งประชาชนในพื้นที่ดังกล่าวจะมีส่วนร่วมในการบริหารและปกครองด้วยตนเอง อาทิ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในชุมชน หรือการมีส่วนร่วมในการบริหารและปกครองตนเอง โดยผ่านตัวแทนที่มาจากการเลือกตั้ง เช่น มีสภาท้องถิ่น เป็นต้น

วุฒิสภา ตันไชย (2546 : 1) การปกครองท้องถิ่น คือ การปกครองที่รัฐบาลกลางได้กระจายอำนาจไปให้หน่วยงานปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่ต้องมีอำนาจอิสระ (Autonomy) ในการปฏิบัติอย่างเหมาะสม การมอบอำนาจจากส่วนกลางมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของการปกครองในระบบประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมในการเสนอปัญหา คัดสินใจ การตรวจสอบการทำงานและร่วมรับบริการสาธารณะต่าง ๆ อย่างไม่จำกัด แม้ว่าการปกครองท้องถิ่นจะมีอิสระในการดำเนินงาน แต่ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลกลาง

นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (2546 : 22) การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองซึ่งราชการส่วนกลางได้มอบอำนาจในการปกครองและบริหารกิจการงานให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตนที่กำหนดไว้ตามกฎหมายโดยมีความเป็นอิสระตามสมควร ไม่ต้องอยู่ในบังคับบัญชาของส่วนกลาง ราชการส่วนกลางเป็นเพียงหน่วยคอยกำกับดูแลให้องค์กรปกครองท้องถิ่นดำเนินกิจการไปด้วยความเรียบร้อยหรืออีกนัยหนึ่งการปกครองส่วนท้องถิ่น คือ การกระจายอำนาจของราชการส่วนกลางเพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ได้ปกครองตนเองตามระบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นอิสระต่างจากการปกครองของราชการส่วนกลาง ที่ให้อำนาจแก่ประชาชนในท้องถิ่นได้ปกครองตนเอง

วิท (Wit, 1967 : 90-92) การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจหรือกระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีอำนาจในการปกครองร่วมกันทั้งหมด หรือเป็นบางส่วนในการบริหารท้องถิ่น ตามหลักการที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจากประชาชนในท้องถิ่นแล้ว รัฐบาลของท้องถิ่น ก็ย่อมเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน

คลาร์ก (Clarke, 1957 : 87-89) การปกครองท้องถิ่น หมายถึง หน่วยปกครองที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องกับการให้บริหารประชาชนในเขตพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดโดยเฉพาะ และหน่วยการปกครอง ดังกล่าวนี้อาจตั้งและอยู่ในความดูแลของรัฐบาลกลาง

ดังนั้น การปกครองท้องถิ่น อาจสรุปได้ว่า เป็นการปกครองที่รัฐบาลกลางกระจายอำนาจให้ประชาชนได้ปกครองตนเอง โดยองค์กรปกครองท้องถิ่นนั้นจะมีพื้นที่หรือ

ขอบเขต มีอำนาจในการตัดสินใจและบริหารจัดการท้องถิ่นของตนเองตามตามสภาวการณ์ที่เกิดขึ้น โดยการดำเนินการภายใต้กฎหมายที่ท้องถิ่นกำหนดและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลกลาง

2. วัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น

ได้มีผู้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น ซึ่งประกอบไปด้วย นักวิชาการหลายท่าน ดังนี้

ชวงศ์ ฉายะบุตร (2539 : 27-28) และ โกววิทย์ พวงงาม (2550 : 24-25) ได้เสนอความคิดเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่น ดังนี้

2.1 เพื่อแบ่งงานภาระของรัฐบาล ในด้านการเงิน บุคลากร ตลอดจนระยะเวลาที่ใช้ดำเนินการให้บริการชุมชน และทำให้เกิดความประหยัด เนื่องจากหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ จะมีเงินงบประมาณ สามารถทำรายได้ให้กับท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาลที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก และแม้จะมีการจัดสรรเงินงบประมาณจากรัฐบาล ไปให้บ้างแต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างรอบคอบ

2.2 เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เพราะความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน การรอรับบริการจากรัฐบาลเพียงฝ่ายเดียวอาจไม่ตรงกับความต้องการที่แท้จริง และมักมีความล่าช้า หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีประชาชนเป็นผู้บริหารย่อมจะสามารถตอบสนองความต้องการได้อย่างแท้จริง

2.3 เพื่อให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นเป็นสถาบันที่ให้การศึกษารองรับการระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชน โดยการปกครองท้องถิ่นดังกล่าวได้เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง ทั้งในบทบาทของฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายนิติบัญญัติ การปฏิบัติหน้าที่ในหลากหลายบทบาท มีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปกครองระบบประชาธิปไตยระดับชาติได้เป็นอย่างดี

3. ลักษณะสำคัญของการปกครองท้องถิ่น

การปกครองท้องถิ่นมีลักษณะสำคัญหลายประการดังนี้ (ปราน สุวรรณมงคล. 2547 : 4-5)

3.1 เป็นนิติบุคคล นิติบุคคลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยอำนาจของกฎหมาย การเป็นนิติบุคคลจึงเป็นการแสดงถึงฐานะทางกฎหมาย สำหรับการปกครองท้องถิ่นถือเป็นนิติบุคคล

ในกฎหมายมหาชน โดยมีกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายนั้น ๆ และสามารถก่อกำเนิดระทางกฎหมาย เช่น ทำสัญญา การก่อหนี้

3.2 มีอำนาจหน้าที่เฉพาะ จะมีการดำเนินกิจการตามที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะให้เป็นหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบนั้น ๆ ซึ่งอาจจะเป็นการระบุนำที่ไว้โดยชัดเจน หรืออาจเป็นการระบุให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถริเริ่มทำกิจการใด ๆ ที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติห้ามไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎหมายของแต่ละประเทศ

3.3 ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้ง โดยทั่วไปสมาชิกสภาท้องถิ่น และผู้บริหารหรือคณะผู้บริหารท้องถิ่นจะมาจาก การเลือกตั้งจากประชาชน โดยสมาชิกสภาท้องถิ่นจะมาจาก การเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ส่วนผู้บริหารหรือคณะผู้บริหารท้องถิ่นอาจมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน หรืออาจมาจากการเลือกตั้งทางอ้อมโดยสภาเป็นผู้เลือกผู้บริหารหรือคณะบริหารท้องถิ่นก็ได้ตามกฎหมายกำหนด

3.4 ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมทางการเมืองทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เช่น การไปใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การสมัครรับเลือกตั้ง การริเริ่มกฎหมาย การถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่ประพฤติไม่เหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งต่อไป การให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะต่อผู้บริหารหรือคณะผู้บริหาร หรือสมาชิกสภาท้องถิ่นในท้องถิ่นใดที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเข้มแข็ง จะทำให้การบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมมากและมีความโปร่งใสในการทำงาน ตลอดจนได้รับการสนับสนุนจากประชาชนอย่างเข้มแข็ง

3.5 มีความเป็นอิสระในการบริหารงานอย่างเพียงพอ สาระสำคัญประการหนึ่งของการปกครองท้องถิ่น คือ ต้องมีความเป็นอิสระในการบริหารงานอย่างเพียงพอ เพื่อให้สามารถดำเนินงานในขอบเขตหน้าที่ที่กำหนดไว้ในกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุนโยบายและเป้าหมายที่กำหนด ความเป็นอิสระในการบริหารงานในที่นี้ หมายถึงอำนาจในการตัดสินใจดำเนินการในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมาย โดยที่รัฐบาลกลางควรมีหน้าที่เพียงสนับสนุน ส่งเสริมและกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่าการควบคุมอย่างใกล้ชิด

3.6 มีอำนาจในการจัดหารายได้และใช้จ่ายรายได้โดยอิสระตามสมควร การปกครองท้องถิ่นที่จะบังเกิดผลดีต่อท้องถิ่น โดยส่วนรวม ต้องมีอำนาจในการจัดหารายได้

ภายในท้องถิ่นของตนอย่างเพียงพอต่อการบริหารงาน กล่าวคือ มีแหล่งรายได้ที่ท้องถิ่นสามารถจัดเก็บเองได้นอกเหนือจากรายได้ของท้องถิ่น เพื่อแก้ไขปัญหาและสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

3.7 มีการกำกับดูแลจากรัฐ การปกครองท้องถิ่นถือเป็นส่วนย่อยส่วนหนึ่งของรัฐและจัดตั้งโดยรัฐมีกฎหมายรองรับ มีโครงสร้างที่เป็นอิสระเด็ดขาดจากรัฐ ดังนั้นการกำกับดูแลจึงเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จำเป็น เพื่อให้การใช้อำนาจของคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น เป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นและประเทศชาติโดยรวมอย่างแท้จริง ทั้งนี้การกำกับดูแลของรัฐต้องกระทำเท่าที่จำเป็นและต้องไม่ขัดกับหลักความเป็นอิสระในการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชน

บทบาทและหน้าที่ของเทศบาลตำบล

เทศบาลเกิดจากแนวคิดในการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่นไปสู่ประชาชนซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) ได้ทรงมีพระราชดำริให้มีการทดลองจัดรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2440 (ร.ศ. 116) เรียกว่า สุขาภิบาลกรุงเทพมหานครทำหน้าที่ดูแลกิจการในท้องถิ่น การจัดตั้งสุขาภิบาลกรุงเทพมหานครยังไม่เป็นลักษณะการปกครองตนเองของประชาชนเพราะมีข้อกำหนดให้ผู้บริหารสุขาภิบาลมาจากข้าราชการประจำทั้งหมด

ต่อมาภายหลังที่พระองค์ทรงเสด็จตลาดท่าลอม อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพประมง ทรงพบเห็นความไม่เรียบร้อยและความไม่เป็นระเบียบ ตลาดมีความสกปรกและขาดสุขอนามัย ไม่มีความปลอดภัยแก่ประชาชน พระองค์จึงทรงมีพระราชดำริให้จัดเป็นรูปแบบการปกครองสุขาภิบาลขึ้น โดยมีรูปแบบคณะกรรมการทำหน้าที่ดูแลรักษาความสะอาดแล้วจึงทรงจัดตั้งสุขาภิบาลขึ้นเป็นครั้งแรกของประเทศไทยที่ตำบลท่าลอม เมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2448 (ร.ศ. 124)

ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงริเริ่มวิธีการปกครองตนเองตามแบบเทศบาลขึ้นในบริเวณวังพญาไทในปี พ.ศ. 2461 โดยโปรดเกล้าพระราชทานนามเขตปกครองนี้ว่า “ดุสิตธานี” เป็นการสอนการปกครองตนเองแก่เสนาบดี แลข้าราชการต่าง ๆ ด้วยการสร้างเขตปกครองตนเองแก่ราษฎร นับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของการปกครองตามรูปแบบของเทศบาลในสมัยต่อมา

ภายหลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง คณะราษฎรได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 ขึ้นซึ่งถือได้ว่าเป็นกฎหมายฉบับแรกว่าด้วยการจัดระเบียบการบริหารการปกครองตนเองของเทศบาลหลังจากนั้นในรัฐบาลชุดต่อ ๆ มาได้มีการตรากฎหมายขึ้นใช้อีก

ในปี พ.ศ. 2496 ได้มีการตราพระราชบัญญัติเทศบาลขึ้นใช้แทนกฎหมายเก่าทั้งหมดและได้มีการใช้กฎหมาย พระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2542 เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2542

1. หลักเกณฑ์การจัดตั้งเทศบาล

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาจัดตั้งท้องถิ่นใดขึ้นเป็นเทศบาลไว้ 3 ประการ ได้แก่

1.1 จำนวนของประชากรในท้องถิ่นนั้น

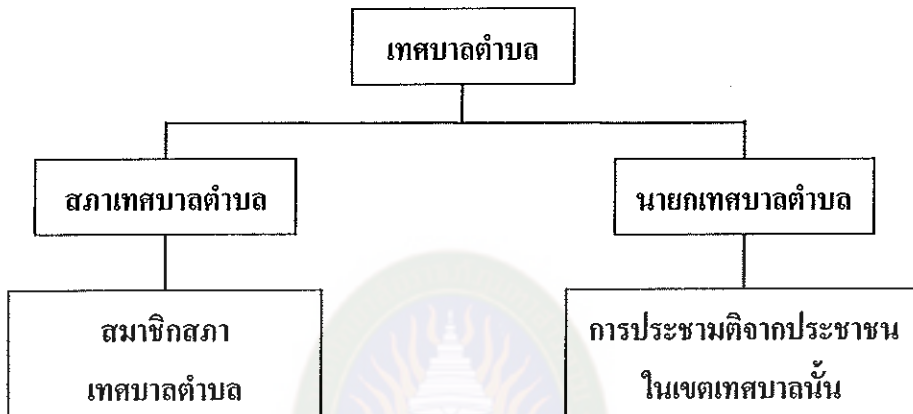
1.2 ความเจริญทางเศรษฐกิจของท้องถิ่นนั้น โดยพิจารณาถึงศักยภาพของท้องถิ่นนั้นว่าจะสามารถพัฒนาความเจริญได้รวดเร็วมากน้อยเพียงใด

1.3 ความสำคัญทางการเมืองของท้องถิ่น โดยพิจารณาถึงศักยภาพของท้องถิ่นนั้นว่าจะสามารถพัฒนาความเจริญได้รวดเร็วมากน้อยเพียงใด

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น กฎหมายได้กำหนดให้จัดตั้งเทศบาลขึ้นไว้ 3 ประเภท ได้แก่ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง และเทศบาลนคร โดยเทศบาลตำบล กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดหลักเกณฑ์การจัดตั้งเทศบาลไว้อย่างกว้าง ๆ ดังนี้ มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ผ่านมาตั้งแต่ 12,000,000.- บาทขึ้นไป มีประชากรตั้งแต่ 7,000 คนขึ้นไป และได้รับความเห็นชอบจากราษฎรในท้องถิ่นนั้น สำหรับในกรณีที่มีความจำเป็น เช่น การควบคุมการก่อสร้างอาคาร การแก้ปัญหาชุมชนแออัด การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การพัฒนาท้องถิ่นหรือการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบที่จังหวัดเห็นว่าสาขาวิชาใดมีความเหมาะสมสมควรยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบลได้ก็ให้รายงานไปให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาสั่งให้ดำเนินการยกฐานะจากสาขาวิชาเป็นเทศบาลตำบลได้ โดยให้จังหวัดชี้แจงเหตุผลและความจำเป็น พร้อมทั้งส่งข้อมูลความเหมาะสมไปให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาด้วย

2. โครงสร้างเทศบาลตำบล

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แบ่งโครงสร้างของเทศบาลออกเป็น 2 ส่วน คือ สภาเทศบาล และคณะผู้บริหารท้องถิ่นส่วนหนึ่ง และสำหรับการปฏิบัติงานในหน้าที่ประจำในเทศบาล มีโครงสร้างเป็นข้าราชการอีกส่วนหนึ่ง เรียกว่า พนักงานเทศบาล

แผนภูมิที่ 2 โครงสร้างเทศบาลตำบล

พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดหน้าที่ของสภาเทศบาลตำบล คณะผู้บริหารท้องถิ่น และพนักงานเทศบาล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 สภาเทศบาล ทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งคอยควบคุมและตรวจสอบฝ่ายบริหารอันเป็นวิธิต่างแห่งการถ่วงดุลอำนาจ กำหนดให้สภาเทศบาลประกอบด้วย สมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และสมาชิกสภาเทศบาลนี้จะอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ 4 ปี สภาเทศบาลตำบล มีจำนวนสมาชิกทั้งหมด 12 คน

สภาเทศบาลมีประธานสภาหนึ่งคน และรองประธานสภาหนึ่งคน โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งมาจากสมาชิกสภาเทศบาลตามมติของสภาเทศบาล กล่าวคือ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้เรียกประชุมสภาเทศบาลครั้งแรกภายใน 90 วัน นับแต่การเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเสร็จสิ้นแล้ว ให้สมาชิกสภาเทศบาลเลือกประธานและรองประธานสภาตนเองจากสมาชิกสภาด้วยกัน ประธานสภาเทศบาลมีหน้าที่ดำเนินกิจการของสภาเทศบาลให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับการประชุมสภาเทศบาล ควบคุม บังคับบัญชา รักษาความสงบในการประชุมสภาเทศบาลในกิจการภายนอก

2.2 คณะผู้บริหารท้องถิ่น มีหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารกิจการของเทศบาลตำบล ประกอบด้วย นายกเทศมนตรีหนึ่งคน ซึ่งได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน และนายกเทศมนตรีในฐานะผู้บริหารท้องถิ่นจะเป็นผู้แต่งตั้งรองนายกเทศมนตรีอีกสองคน ในกรณีของเทศบาลตำบลมาเป็นผู้ช่วยในการบริหารงานในกิจการงานของเทศบาล

นายกเทศมนตรี มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

2.2.1 กำหนดนโยบายไม่ขัดต่อกฎหมายและรับผิดชอบในการบริหารราชการของเทศบาลให้เป็นไปตามกฎหมาย เทศบัญญัติ และนโยบาย

2.2.2 สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการของเทศบาล

2.2.3 แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกเทศมนตรี ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี และเลขานุการนายกเทศมนตรี

2.2.4 วางระเบียบเพื่อให้งานของเทศบาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

2.2.5 รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัติ

2.2.6 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่น

2.3 พนักงานเทศบาล เป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอันเป็นภารกิจประจำสำนักงานหรืออาจนอกสำนักงานก็ได้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างใกล้ชิดเพราะหน้าที่ของเทศบาลนั้นต้องติดต่อและให้บริการแก่ประชาชนตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในงานด้านงานทะเบียน ด้านการบริการสาธารณสุขโลก ด้านการศึกษา ด้านการสาธารณสุข และด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งนับว่าเป็นภารกิจที่ใกล้ชิดกับประชาชนในท้องถิ่นมาก โดยมีปลัดเทศบาลเป็นหัวหน้าด้านการบริหารมีหน้าที่ควบคุมตรวจสอบ ผู้รับผิดชอบการปฏิบัติงานและปกครองบังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ในหน่วยงาน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นฝ่ายงานที่รับผิดชอบได้ดังนี้

2.3.1 สำนักปลัดเทศบาล

2.3.2 กองคลัง

2.3.3 กองการศึกษา

2.3.4 กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม

2.3.5 กองฝ่ายช่าง

2.3.6 กองการประปา

3. บทบาทและอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบล

อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 มาตรา 50, 51 ภายใต้บัญญัติแห่งกฎหมายเทศบาลตำบลมีหน้าที่ที่จะต้องทำหรืออาจทำได้ในเขตเทศบาลตำบล ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 บทบาทและอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลที่ต้องทำและอำนาจหน้าที่อาจทำได้ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 12 พ.ศ. 2546

อำนาจหน้าที่ที่เทศบาลตำบลต้องทำ ตามมาตรา 50	อำนาจหน้าที่ที่เทศบาลตำบลต้องทำ ตามมาตรา 51
1. รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน	1. ให้มีน้ำสะอาดหรือการประปา
2. ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ	2. ให้มีโรงพยาบาลสัตว์
3. รักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัด มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล	3. ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือและท่าข้าม
4. ป้องกันและระงับโรคติดต่อ	4. ให้มีสุสานและฌาปนสถาน
5. ให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง	5. บำรุงและส่งเสริมการทำมาหากินของ ราษฎร
6. ให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม	6. ให้มีและบำรุงสถานที่ทำการพิทักษ์ รักษาคนเจ็บไข้
7. ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ	7. ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่าง โดยวิธีอื่น
8. บำรุงศิลป ประเพณี ภูมิปัญญา ท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น	8. ให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ
9. หน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็น หน้าที่ของเทศบาล	9. เทศพาณิชย์

อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

- 3.1 การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- 3.2 การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ
- 3.3 การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้ามและที่จอดรถ
- 3.4 การสาธารณสุขปศุสัตว์และการก่อสร้าง
- 3.5 การสาธารณสุขการ
- 3.6 การส่งเสริมการฝึกและประกอบอาชีพ
- 3.7 การพาณิชย์และการส่งเสริมการลงทุน
- 3.8 การส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 3.9 การจัดการศึกษา
- 3.10 การสังคมสงเคราะห์และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชราและ

ผู้ด้อยโอกาส

3.11 การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และ
วัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

3.12 การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด

3.13 การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

3.14 การส่งเสริมกีฬา

3.15 การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของ
ประชาชน

3.16 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น

3.17 การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

3.18 การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและน้ำเสีย

3.19 การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล

3.20 การควบคุมสัตว์เลี้ยง

3.21 การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน

3.22 การจัดให้มีและควบคุมการฆ่าสัตว์

3.23 การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย

โรงพยาบาล และสาธารณะสถานอื่น ๆ

- 3.24 การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน
ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม
- 3.25 การผังเมือง
- 3.26 การขนส่งและการวิศวกรรมจราจร
- 3.27 การดูแลรักษาที่สาธารณะ
- 3.28 การควบคุมอาคาร
- 3.29 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- 3.30 การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกัน
และรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

3.31 กิจการอื่นใดที่เกิดผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่
คณะกรรมการประกาศกำหนด

ดังนั้น สามารถสรุปบทบาทและอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสรุปได้ว่า
การดำเนินงานของเทศบาลตำบล จะต้องอาศัยประชาชนเป็นหลักสำคัญในการดำเนินงาน
เทศบาลตำบลจะต้องทราบถึงปัญหาและความต้องการของประชาชนในเขตพื้นที่ ภายใต้อำนาจ
และหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด เพื่อสนองต่อความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการวางแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. 2541

เพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
และสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ อาศัยอำนาจ
ตามความในมาตรา 283 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 20 และ
มาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 6
แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 มาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติ
เทศบาล พ.ศ. 2496 มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. 2495 มาตรา 6 แห่ง
พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2521 และมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ
สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึง
ออกระเบียบไว้ ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการวางแผนพัฒนา
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2541

ข้อ 2 ระเบียบนี้ใช้เมื่อพ้นกำหนด 120 วันนับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิก

1. ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการวางแผนพัฒนาของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2533

2. ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยแนวทางการวางแผนพัฒนาตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2540

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งอื่นใดซึ่งขัดแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยตามระเบียบนี้และให้มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเพื่อให้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ได้

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจยกเว้นหรือผ่อนผันการปฏิบัติตามระเบียบนี้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายในเขตจังหวัดได้ตามสมควร แล้วรายงานกระทรวงมหาดไทยให้ทราบ

ข้อความทั่วไป

ข้อ 5 ในระเบียบนี้

“องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารงานส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล

“สภาท้องถิ่น” หมายความว่า สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด สภาเทศบาล คณะกรรมการสุขาภิบาล สภาเมืองพัทยา และสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

“คณะกรรมการพัฒนาส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด คณะกรรมการพัฒนาเทศบาล คณะกรรมการพัฒนาสุขาภิบาล คณะกรรมการเมืองพัทยา คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

“คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนบริหารพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด คณะกรรมการการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาล คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาสุขาภิบาล คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเมืองพัทยา คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนบริหารพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

“อำเภอ” หมายความว่ารวมถึงกิ่งอำเภอด้วย

“ผู้บริหารท้องถิ่น” หมายความว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี ประธานกรรมการสุขภาพตำบล ปลัดเมืองพัทยา และประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

“นายอำเภอ” หมายความว่าปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอด้วย

“แผนพัฒนา” หมายความว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนา แผนพัฒนา 5 ปี และแผนพัฒนาประจำปี

“ยุทธศาสตร์การพัฒนา” หมายความว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดทำขึ้นเพื่อแสดงลักษณะสภาพเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นในอนาคต

“แผนพัฒนา 5 ปี” หมายความว่า แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลักษณะเป็นการกำหนดนโยบาย แนวทาง แผนงาน โครงการในการพัฒนา ท้องถิ่นนั้นให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด และยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยมีระยะเวลา 5 ปี

“แผนพัฒนาประจำปี” หมายความว่า แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อันมีลักษณะเป็นแนวทางปฏิบัติและรายงานประสานแผนงานและโครงการจังหวัด อำเภอ ตำบลและการดำเนินงานของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งได้จัดทำขึ้นสำหรับปีงบประมาณแต่ละปี เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม และแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น

หมวด 1

องค์การวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 6 องค์การวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วย

- (1) คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (2) คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 7 คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วย

(1) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด	ประธานกรรมการ
(2) รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทุกคน	กรรมการ
(3) หัวหน้าสำนักงานจังหวัด	กรรมการ
(4) ผังเมืองจังหวัด	กรรมการ

- (5) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่สภา กรรมการ
องค์การบริหารส่วนจังหวัดคัดเลือกอำเภอละหนึ่งคน
- (6) ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้นำองค์กรภาคเอกชนหรือองค์กร กรรมการ
ประชาชนที่นายกองค์การบริหารงานส่วนจังหวัด คัดเลือก
จำนวนไม่น้อยกว่าสามคนและไม่เกินห้าคน
- (7) ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่น กรรมการ
- (8) ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรรมการและเลขานุการ
- (9) หัวหน้าส่วนแผนและงบประมาณ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ข้อ 8 คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(1) กำหนดแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาอำเภอ การผังเมือง ปัญหาขององค์การบริหารงานส่วนจังหวัด และให้คำปรึกษาหรือเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น

(2) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา การพิจารณาให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแผนพัฒนาและติดตามประเมินผลแบบพัฒนา

(3) ให้ความเห็นชอบร่างแผนพัฒนา

ข้อ 9 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดประกอบด้วย

- (1) ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานกรรมการ
- (2) หัวหน้าส่วนการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด กรรมการ
- (3) เจ้าหน้าที่สำนักผังเมืองจังหวัดที่ผังเมืองจังหวัดมอบหมายกรรมการ
- (4) หัวหน้าส่วนแผนและงบประมาณ กรรมการและเลขานุการ
- (5) เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ข้อ 10 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่ดังนี้

(1) กำหนดแผนงาน โครงการให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(2) วิเคราะห์และประสานแผนงาน โครงการท้องถิ่น

(3) จัดทำร่างแผนพัฒนา

ข้อ 11 นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจจะแต่งตั้งคณะกรรมการสาขาหรือคณะทำงาน เพื่อช่วยเหลือการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้

หมวด 2

องค์การวางแผนพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยา

ข้อ 12 องค์การวางแผนพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยา ประกอบด้วย

- (1) คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยา
- (2) คณะกรรมการการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยา

ข้อ 13 คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยา ประกอบด้วย

- (1) นายกเทศมนตรีหรือปลัดเมืองพัทยา ประธานกรรมการ
- (2) เทศมนตรีทุกคนหรือปลัดเมืองพัทยา กรรมการ
- (3) สมาชิกสภาเทศบาลหรือสมาชิกสภาเมืองพัทยาที่
สภาเทศบาลหรือสภาเมืองพัทยาคัดเลือกไม่เกินสามคน กรรมการ
- (4) หัวหน้าสำนักงานจังหวัด กรรมการ
- (5) ผังเมืองจังหวัด กรรมการ
- (6) ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่น กรรมการ
- (7) ปลัดอำเภอผู้รับผิดชอบงานแผนพัฒนาอำเภอที่นายอำเภอ
ในเขตพื้นที่ที่ตั้งของเทศบาลหรือเมืองพัทยามอบหมาย กรรมการ
- (8) ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้นำองค์กรภาคเอกชนหรือองค์กรประชาชน กรรมการ
ที่นายกเทศมนตรีหรือปลัดเมืองพัทยาคัดเลือกจำนวนไม่
น้อยกว่าสามคนและไม่เกินห้าคน
- (9) ปลัดเทศบาลหรือหัวหน้าสำนักปลัดเมืองพัทยา กรรมการและเลขานุการ
- (10) รองปลัดเทศบาลหรือรองหัวหน้าสำนักปลัดเมืองพัทยา
ที่ได้รับมอบหมาย กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
- (11) ผู้อำนวยการ/หัวหน้ากองวิชาการและแผน หรือกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้างานวิเคราะห์นโยบายและแผน หรือเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน

ข้อ 14 คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยามีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- (1) กำหนดแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาอำเภอ การผังเมือง ปัญหาของเทศบาลหรือเมืองพัทยา และให้คำปรึกษาหารือเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น

(2) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา การพิจารณาให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ
แผนพัฒนาและติดตามประเมินผลแบบพัฒนา

(3) ให้ความเห็นชอบร่างแผนพัฒนา

ข้อ 15 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยา
ประกอบด้วย

(1) ปลัดเทศบาลหรือหัวหน้าสำนักปลัดเมืองพัทยา ประธานกรรมการ

(2) รองปลัดเทศบาลหรือรองหัวหน้าสำนักปลัดเมืองพัทยา กรรมการ
ที่ได้รับมอบหมาย

(3) หัวหน้าส่วนการบริหารของเทศบาลหรือเมืองพัทยา กรรมการ

(4) เจ้าหน้าที่สำนักผังเมืองจังหวัดที่ผังเมืองจังหวัดมอบหมาย กรรมการ

(5) ผู้อำนวยการ/หัวหน้ากองวิชาการและแผนงาน หรือหัวหน้างาน

กรรมการและเลขานุการ วิเคราะห์นโยบายและแผน หรือเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบาย

และแผน

ข้อ 16 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยามี
หน้าที่ ดังนี้

(1) กำหนดแผนงาน โครงการให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของเทศบาล
หรือเมืองพัทยา

(2) วิเคราะห์และประสานแผนงานและแผน โครงการของท้องถิ่น

(3) จัดทำร่างและแผนพัฒนา

ข้อ 17 นายกเทศมนตรีหรือปลัดเมืองพัทยาอาจแต่งตั้งคณะกรรมการสาขาหรือ
คณะทำงานตามความเหมาะสม เพื่อช่วยเหลือการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลหรือเมืองพัทยาก็ได้

หมวด 3

องค์กรวางแผนพัฒนาสุขภาพ

ข้อ 18 องค์กรวางแผนพัฒนาสุขภาพ ประกอบด้วย

(1) คณะกรรมการพัฒนาสุขภาพ

(2) คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาล

ข้อ 19 คณะกรรมการพัฒนาสุขภาพ ประกอบด้วย

(1) ประธานกรรมการสุขภาพ ประธานกรรมการ

(2) กรรมการสุขภาพที่คณะกรรมการสุขภาพคัดเลือก กรรมการ

จำนวนสามคน

- (3) ปลัดอำเภอที่นายอำเภอมอบหมายคนหนึ่ง กรรมการ
- (4) ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้นำองค์กรภาคเอกชนหรือองค์กรประชาชนกรรมการ
ที่ประธานกรรมการสุขาภิบาลคัดเลือกจำนวนไม่น้อยกว่า
สองคนและไม่เกินสามคน
- (5) ปลัดสุขาภิบาล กรรมการและเลขาฯ

ข้อ 20 คณะกรรมการพัฒนาสุขาภิบาลมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) กำหนดแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาอำเภอ การผังเมือง ปัญหาสุขาภิบาล และให้คำปรึกษาหารือเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น
- (2) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา การพิจารณาให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแผนพัฒนาและติดตามประเมินผลแผนพัฒนา
- (3) ให้ความเห็นชอบแผนพัฒนา

ข้อ 21 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาสุขาภิบาล ประกอบด้วย

- (1) ปลัดสุขาภิบาล ประธานกรรมการ
- (2) หัวหน้าส่วนการบริหารของสุขาภิบาล กรรมการ
- (3) เจ้าหน้าที่สำนักงานปลัดสุขาภิบาลที่รับผิดชอบ กรรมการและเลขาฯ
ในการจัดทำแผนพัฒนาสุขาภิบาล

ข้อ 22 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาสุขาภิบาล ดังนี้

- (1) กำหนดแผน โครงการให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของสุขาภิบาล
- (2) วิเคราะห์ประสานแผนงาน โครงการของท้องถิ่น
- (3) จัดทำร่างแผนพัฒนา

ข้อ 23 ประธานกรรมการสุขาภิบาลอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการสาขาหรือคณะทำงานตามความเหมาะสมเพื่อช่วยเหลือการจัดทำแผนพัฒนาสุขาภิบาลก็ได้

หมวด 4

องค์กรวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 24 องค์กรวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย

- (1) คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล
- (2) คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 25 คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วย

- (1) ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประธานกรรมการ
- (2) กรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ทุกคน กรรมการ
- (3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่สภาองค์การบริหารส่วนตำบลคัดเลือกไม่เกินสามคน กรรมการ
- (4) ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้นำองค์กรภาคเอกชนหรือองค์กรประชาชนที่คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลคัดเลือกจำนวนไม่เกินห้าคน กรรมการ
- (5) กำนันในพื้นที่ที่องค์การบริหารส่วนตำบลตั้งอยู่ กรรมการ
- (6) ปลัดอำเภอผู้รับผิดชอบประจำตำบล กรรมการ
- (7) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการและเลขานุการ
- (8) หัวหน้าสำนักงานปลัดและองค์การบริหารส่วนตำบลกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการหรือผู้ที่ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมอบหมาย

ข้อ 26 คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) กำหนดแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาอำเภอ การผังเมือง ปัญหาองค์การบริหารส่วนตำบลและให้คำปรึกษาหารือเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่น
- (2) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา การพิจารณาให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแผนพัฒนาและติดตามประเมินผลแผนพัฒนา
- (3) ให้ความเห็นชอบร่างแผนพัฒนา

ข้อ 27 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วย

- (1) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ประธานกรรมการ
- (2) รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการ
หัวหน้าสำนักงานปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
และหัวหน้าส่วนการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลทุกส่วน
- (3) ผู้มีความรู้ทางด้านการวางแผนพัฒนาที่คณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลคัดเลือกจำนวนไม่เกินสามคน กรรมการ
- (4) พนักงานส่วนตำบลที่ได้รับมอบหมาย กรรมการและเลขานุการ

ข้อ 28 คณะกรรมการสนับสนุนจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ ดังนี้

(1) กำหนดแผนงาน โครงการให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาของ องค์การบริหารส่วนตำบล

(2) วิเคราะห์และประสานงานโครงการท้องถิ่น

(3) จัดทำร่างพัฒนา

ข้อ 29 คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล อาจแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการสาขาหรือคณะทำงานตามความเหมาะสม เพื่อช่วยเหลือการจัดทำ แผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ก็ได้

หมวด 5

การจัดทำแผนพัฒนา

ข้อ 30 การจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนายจะสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนา จังหวัด ดำเนินการดังนี้

(1) ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น

(2) ได้รับความเห็นชอบจากสภาท้องถิ่น

ข้อ 31 การจัดทำแผนพัฒนาห้าปีจะต้องสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนา โดย ดำเนินการ ดังนี้

(1) วิเคราะห์ข้อมูล กำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนา และจัดทำร่าง แผนพัฒนาห้าปี

(2) ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น

(3) เสนอคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นให้ความเห็น สำหรับ องค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ต้องเสนอคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น แต่เสนอ ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความเห็นแทน

(4) เสนอความเห็นชอบจากสภาท้องถิ่นเพื่อพิจารณาตามข้อ 32

ข้อ 32 สภาท้องถิ่นพิจารณาเห็นชอบร่างแผนพัฒนาห้าปี แล้วเสนอผู้ว่าราชการ จังหวัดพิจารณาตามข้อ 33 สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ต้องเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่เสนอคณะกรรมการพัฒนาอำเภอ/กิ่งอำเภอพิจารณาแล้วเสนอนายอำเภอพิจารณาตามข้อ 33

ในกรณีที่สภาท้องถิ่นไม่เห็นชอบร่างแผนพัฒนาให้นำกลับไปพิจารณา ทบทวนใหม่ภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่ไม่เห็นชอบแล้วนำเสนอใหม่ หากสภาท้องถิ่น

ยื่นยันไม่เห็นชอบอีกให้ชี้แจงเหตุผลที่ไม่เห็นชอบต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาตามข้อ 33 สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ต้องเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่เสนอคณะกรรมการพัฒนาอำเภอ/กิ่งอำเภอพิจารณาแล้วเสนอนายอำเภอพิจารณาตามข้อ 33

ข้อ 33 ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาร่างแผนพัฒนาห้าปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล และเมืองพิทยา ตามข้อ 32 แล้ว หากเห็นชอบให้ลงนามอนุมัติ ถ้าไม่เห็นชอบให้ส่งคืนพร้อมทั้งเหตุผลเพื่อพิจารณาทบทวนแล้วเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา

ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วย ให้ส่งสภาท้องถิ่นพิจารณาใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคืนมา ถ้าสภาท้องถิ่นมีมติยื่นยันด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนสมาชิกสภาท้องถิ่นเท่าที่มีอยู่ให้ถือเป็นที่สุด

สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นอำนาจของนายอำเภอ

ข้อ 34 การจัดทำแผนพัฒนาประจำปีให้ทบทวนจากแผนพัฒนาห้าปี โดยดำเนินการดังนี้

(1) กำหนดรายละเอียดของโครงการ ระบุที่มาของงบประมาณ และจัดทำร่างแผนพัฒนาประจำปี

(2) ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น

(3) เสนอคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นให้ความเห็น สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ต้องเสนอคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นให้ความเห็น แต่เสนอศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความเห็นแทน แล้วเสนอขอรับความเห็นชอบจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

(4) ได้รับความเห็นชอบจากผู้บริหารท้องถิ่น

ข้อ 35 แผนพัฒนาให้จัดทำตามระยะเวลา ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาให้จัดทำเสร็จก่อนแผนพัฒนาห้าปี

(2) แผนพัฒนาห้าปีให้จัดทำเสร็จก่อนแผนพัฒนาห้าปี

(3) แผนพัฒนาประจำปีให้จัดทำเสร็จภายในเดือนมิถุนายนก่อนงบประมาณประจำปี

ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจขยายเวลาการจัดทำแผนตามวรรคหนึ่งแล้วรายงานกระทรวงมหาดไทยทราบ

สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดตามวรรคสอง ให้เป็นอำนาจของนายอำเภอแล้วแจ้งจังหวัดเพื่อรายงานกระทรวงมหาดไทยให้ทราบ

หมวด 6

องค์กรและการประสานงานแผนพัฒนา

ข้อ 36 องค์กรและการประสานแผนพัฒนา ประกอบด้วย

- (1) คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น
- (2) ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 37 คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น ประกอบด้วย ดังแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรีทุกเทศบาล ปลัดเมืองพัทยาเฉพาะจังหวัดชลบุรี ประธานกรรมการสุขาภิบาลทุกสุขาภิบาล ประธานศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลทุกอำเภอ ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดเทศบาลทุกเทศบาล ปลัดสุขาภิบาลทุกสุขาภิบาล และเลขานุการศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลทุกอำเภอ การประชุมคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นเลือกประธาน รองประธาน เลขานุการ และผู้ช่วยเลขานุการตำแหน่งละหนึ่งคนจากกรรมการด้วยกัน สำหรับวาระการดำรงตำแหน่งและเงื่อนไขอื่น ๆ ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการประสานงานแผนพัฒนาท้องถิ่น

คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นอาจมีมติเชิญผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นก็ได้

คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ ตรวจสอบ วิเคราะห์ ประสานแผนงาน โครงการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และพิจารณาให้เห็นร่างแผนพัฒนาห้าปีและร่างแผนพัฒนาห้าปีและร่างแผนพัฒนาประจำปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล และเมืองพัทยา

ข้อ 38 ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่งในอำเภอ การประชุมศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลคราวแรกให้นายอำเภอเป็นผู้เรียกประชุม และให้ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกประธานกับรองประธานตำแหน่งละหนึ่งคนจากประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล และเลือกเลขานุการกับผู้ช่วยเลขานุการตำแหน่งละหนึ่งคนจากปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

สำหรับวาระการดำรงตำแหน่งและเงื่อนไขอื่น ๆ ให้เป็นไปตามมติของศูนย์ประสาน
การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลอาจมีมติอำเภอเป็นที่ปรึกษา
ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลก็ได้

ศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ตรวจสอบ วิเคราะห์
ประสานแผนงาน โครงการขององค์การบริหารส่วนตำบล และพิจารณาให้เห็นร่างแผนพัฒนา
ห้าปีและร่างแผนพัฒนาประจำปีขององค์การบริหารส่วนตำบล

หมวด 7

การเพิ่มเติม การแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงแผนพัฒนา

ข้อ 39 การเพิ่มเติม การแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงยุทธศาสตร์การพัฒนาระทำได้โดย
ดังนี้

- (1) นโยบายหรือเป้าหมายของการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไป
- (2) ผลกระทบจากการติดตามประเมินผลแผนพัฒนา
- (3) ข้อเรียกร้องซึ่งเป็นมติของประชาชนในท้องถิ่น

โดยดำเนินการตามขั้นตอน คือ คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเสนอเรื่องราวพร้อม
รายละเอียดข้อมูล เหตุผลและความจำเป็น เพื่อขอรับความเห็นชอบจากผู้บริหารท้องถิ่น
คณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น และเสนอขอรับอนุมัติจากสภาท้องถิ่นตามลำดับ
สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลให้ขอรับความเห็นชอบจากศูนย์ประสานงานการ
พัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลก่อนนำเสนอคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น

ข้อ 40 การเพิ่มเติม โครงการในแผนพัฒนาห้าปี ซึ่ง โครงการนั้น ไม่มีอยู่ในแผนห้าปี
กระทำได้โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น และสภาท้องถิ่น
ตามลำดับ และเสนอผู้เพื่อขอรับอนุมัติจากผู้บริหารท้องถิ่นแล้วแจ้งผู้ว่าราชการจังหวัด
หากภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นให้แจ้ง
ผู้บริหารท้องถิ่นพร้อมเหตุผลเพื่อทบทวนใหม่แล้วเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาและ
ให้ถือเป็นที่สุด

สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ต้องแจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่ต้องแจ้งให้
นายอำเภอแทนและอำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด ตามวรรคหนึ่งให้เป็นหน้าที่ของนายอำเภอและ
รายงานให้จังหวัดทราบ

การแก้ไขเปลี่ยนแปลงโครงการในแผนพัฒนาห้าปี ซึ่งโครงการนั้นอยู่ในแผนพัฒนาห้าปี กระทำได้โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นแล้วขอรับอนุมัติจากผู้บริหารท้องถิ่น สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลให้ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล และสภาองค์การบริหารส่วนตำบลตามลำดับ แล้วขอรับอนุมัติจากประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 41 การนำเอาโครงการที่ได้รับอนุมัติให้เพิ่มเติมในแผนพัฒนาประจำปี กระทำได้โดยได้รับอนุมัติจากผู้บริหารท้องถิ่น

การแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโครงการในแผนพัฒนาประจำปี ซึ่งโครงการนั้นมีอยู่ในแผนพัฒนาห้าปี กระทำได้โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นแล้วขอรับอนุมัติจากผู้บริหารส่วนท้องถิ่น สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลให้ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลและสภาองค์การบริหารส่วนตำบลตามลำดับ แล้วขอรับอนุมัติจากประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

หมวด 8

การติดตามประเมินผล

ข้อ 42 แผนพัฒนาที่ประกาศใช้แล้ว การเพิ่มเติม การแก้ไขหรือการเปลี่ยนแปลง ยุทธศาสตร์การพัฒนา โครงการที่เพิ่มเติม แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงในแผนพัฒนาห้าปีหรือแผนประจำปีที่อนุมัติแล้ว ให้แจ้งสภาท้องถิ่นคณะกรรมการพัฒนาจังหวัด คณะกรรมการพัฒนาอำเภอ และคณะกรรมการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่น ในส่วนที่เกี่ยวข้องภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ประกาศใช้ หรืออนุมัติและประกาศให้ประชาชนในท้องถิ่นให้ทราบโดยทั่วกัน สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลให้แจ้งสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คณะกรรมการพัฒนาอำเภอ และศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ประกาศใช้อนุมัติและประกาศให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ทราบโดยทั่วกัน

ข้อ 43 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติ โดยให้มีการติดตาม ประเมินผลและรายงานผลให้คณะกรรมการพัฒนาส่วนท้องถิ่นและสภาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบและใช้เป็นข้อมูลสำหรับการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เป็นประจำทุกปี

สำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลให้รายงานศูนย์ประสานการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลทราบด้วย

ดังนั้น เทศบาลตำบลบรือได้กำหนดบทบาทและหน้าที่ของเทศบาล ตามระเบียบว่าด้วยการวางแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วน พ.ศ. 2541 ของกระทรวงมหาดไทย ไว้ดังนี้

1. ด้านการพัฒนาคนและสังคม หมายถึง สภาพการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การรณรงค์ป้องกันโรคติดต่อ การจัดอบรมเพื่อให้ความรู้ด้านการดูแลสุขภาพ การจัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครป้องกันภัย การให้คำปรึกษาและอบรมความรู้และแก้ไขปัญหายาเสพติด

2. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง สภาพการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การจัดตั้งกลุ่มสหกรณ์ประจำตำบลเพื่อสร้างรายได้ การจัดวิทยากรเพื่ออบรมฝึกทักษะและพัฒนาอาชีพ การส่งเสริมการผลิตสินค้าหัตถกรรมท้องถิ่น การส่งเสริมให้มีการผลิตสินค้า OTOP โดยการจัดตลาดและแสดงสินค้า การจัดสรรกองทุนหมู่บ้าน และการส่งเสริมให้ใช้ปุ๋ยชีวภาพในการเพิ่มผลผลิต

3. ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง สภาพการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การก่อสร้างถนนเชื่อมต่อกันระหว่างหมู่บ้านและตำบล การปรับปรุงซ่อมแซมถนนที่ชำรุดเสียหาย การจัดให้มีไฟฟ้าสาธารณะติดตั้งตามถนนในหมู่บ้าน การขยายและติดตั้งไฟฟ้าให้ครอบคลุมพื้นที่ชุมชน การจัดโทรศัพท์สาธารณะให้เพียงพอ และการก่อสร้างระบบประปาหมู่บ้านและแจกจ่ายอย่างทั่วถึง

4. ด้านการพัฒนาแหล่งน้ำ หมายถึง สภาพการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การสร้างฝายน้ำล้นเพื่อเก็บกักน้ำ การขุดลอกแหล่งน้ำที่ตื้นเขิน การสร้างฝายขนาดใหญ่สำหรับเก็บน้ำฝน การเจาะบ่อน้ำบาดาลเพื่อเป็นแหล่งน้ำของหมู่บ้าน และการขุดคลองส่งน้ำสำหรับพื้นที่ทางการเกษตร

5. ด้านการพัฒนาการเมืองการบริหาร หมายถึง สภาพการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นของคนในชุมชน การสร้างอาคารสถานที่พร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับบริการชุมชน การเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน การจัดอบรมความรู้บุคลากรเพื่อให้บริการชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดตั้งหอกระจายข่าวเพื่อการประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการเลือกตั้งและประชาธิปไตย

6. ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง สภาพการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การส่งเสริมกิจกรรมการปลูกป่าและรักษาแหล่งน้ำ การกำหนดขอบเขตพื้นที่ป่าชุมชนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม การรณรงค์ให้มีการรักษาความสะอาดที่สาธารณะต่างๆ และการจัดซื้ออุปกรณ์ในการเก็บขยะและสิ่งปฏิกูลในชุมชนอย่างเพียงพอ

บริบทของเทศบาลตำบลบรบือ

บริบทของเทศบาลตำบลบรบือ

1. ลักษณะที่ตั้งและอาณาเขต

เทศบาลตำบลบรบือ ตั้งอยู่ในพื้นที่บางส่วนของตำบลบรบือ อำเภอ บรบือ จังหวัดมหาสารคาม ห่างจากตัวเมืองมหาสารคามประมาณ 27 กิโลเมตร ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 450 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 5.20 ตารางกิโลเมตร มีแนวเขตดังนี้

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบรบือ อำเภอ บรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ทิศตะวันออก	ติดต่อเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองจิก อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ทิศใต้	ติดต่อเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองสิม อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
ทิศตะวันตก	ติดต่อเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองสิม และ องค์การบริหารส่วนตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม

การปกครองและการบริหาร

ในเขตเทศบาลมีพื้นที่บางส่วนของตำบลบรบือ 3 หมู่บ้าน โดยมีพื้นที่เต็มทั้ง 3 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 1, หมู่ที่ 7 และหมู่ที่ 14 ตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม

ตารางที่ 2 ประชากรในเขตเทศบาลตำบลบรบือ

พ.ศ.	ชาย	หญิง	รวม
2547	2,776	2,846	5,622
2548	2,770	2,850	5,620
2549	2,747	2,865	5,612
2550	2,853	2,959	5,812
2551	2,900	3,078	5,978
2552	2,556	2,788	5,344

(ข้อมูล ณ วันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2552 สำนักทะเบียนท้องถิ่นเทศบาลตำบลบรบือ)

2. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

2.1 สภาพทั่วไป

2.1.1 ถนนสายต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นถนนลาดยางและถนน คสล. จะเป็นถนนดินส่วนน้อย บางสายก่อสร้างมานานต้องปรับปรุงซ่อมแซมหรือก่อสร้างใหม่เพิ่มเติม

2.1.2 ท่อระบายน้ำที่ก่อสร้างมานาน บางแห่งชำรุดอุดตันต้องปรับปรุงซ่อมแซมแก้ไขให้สามารถระบายน้ำได้คืออยู่เสมอ และจำเป็นต้องก่อสร้างเพิ่มเติม

2.1.3 ไฟฟ้าสาธารณะที่ได้รับถ่ายโอนจากทางหลวงก่อนข้างชำรุดต้องซ่อมแซมไฟฟ้าเพิ่มเติมให้เต็มพื้นที่

2.1.4 การรักษาความสะอาดต้องจัดหาถังขยะมูลฝอย และจัดหาสถานที่สำหรับทิ้งขยะ รวมถึงการจัดการขยะมูลฝอยที่ได้อบรมมาตรฐาน และจัดตั้งศูนย์รวมขยะ

2.2 การคมนาคมและการจราจร

เทศบาลตำบลบรบือ ตั้งอยู่บนทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 23 มีเส้นทางคมนาคมทางบก ติดต่อกับอำเภอและจังหวัด ๆ ได้สะดวกทุกฤดูกาล

ตารางที่ 3 ถนนในเขตเทศบาลตำบลบรบือ มีทั้งหมด 60 สาย

รายการถนน	จำนวน (สาย)	ความยาว (เมตร)	พื้นที่ (ตารางเมตร)	สภาพ ถนน	คิดเป็น ร้อยละ	หมายเหตุ
ถนนดิน	5	679	2,219.50	ปกติ	2.27	
ถนน คสล.	21	5,481	27,338.50	ปกติ	27.80	
ถนนลาดยาง	34	10,474	68,767.80	ปกติ	69.93	
รวม	60	16,634	98,325.80	ปกติ	100	

2.2.1 ถนนสายหลัก 3 สาย

- 1) ถนนแจ้งสนิท ระยะทาง 5 กิโลเมตร เป็นทางหลวงหมายเลข 23
- 2) ถนนบรบือ - นาเชือก ระยะทาง 2 กิโลเมตร เป็นทางหลวง
หมายเลข 219
- 3) ถนนบรบือ - วาปีปทุม ระยะทาง 1.5 กิโลเมตร เป็นทาง
หลวงหมายเลข 2063

2.2.2 ถนนสายรอง 60 สาย โดยแยกเป็นชุมชนถนนต่างๆ ในชุมชน ดังนี้

- 1) ชุมชนสนามชัย มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 6 สาย ประกอบด้วย
 - 1.1) ถนนสุขาภิบาล 11
 - 1.2) ถนนสุขาภิบาล 18
 - 1.3) ถนนสุขาภิบาล 27
 - 1.4) ถนนสุขาภิบาล 28
 - 1.5) ถนนสุขาภิบาล 29
 - 1.6) ถนนสุขาภิบาล 41
- 2) ชุมชนศรีพัฒนา มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 17 สาย ประกอบด้วย
 - 2.1) ถนนสุขาภิบาล 9
 - 2.2) ถนนสุขาภิบาล 10

- 2.3) ถนนสุขาภิบาล 12 (ต่อเนื่อง)
 - 2.4) ถนนสุขาภิบาล 13
 - 2.5) ถนนสุขาภิบาล 19
 - 2.6) ถนนสุขาภิบาล 20
 - 2.7) ถนนสุขาภิบาล 21
 - 2.8) ถนนสุขาภิบาล 22
 - 2.9) ถนนสุขาภิบาล 23
 - 2.10) ถนนสุขาภิบาล 25
 - 2.11) ถนนสุขาภิบาล 26
 - 2.12) ถนนสุขาภิบาล 27
 - 2.13) ถนนสุขาภิบาล 31
 - 2.14) ถนนสุขาภิบาล 32
 - 2.15) ถนนสุขาภิบาล 34
 - 2.16) ถนนสุขาภิบาล 37
 - 2.17) ถนนสุขาภิบาล 48
- 3) ชุมชนขวัญเมือง มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 11 สาย ประกอบด้วย
- 3.1) ถนนสุขาภิบาล 1
 - 3.2) ถนนสุขาภิบาล 4
 - 3.3) ถนนสุขาภิบาล 7
 - 3.4) ถนนสุขาภิบาล 14
 - 3.5) ถนนสุขาภิบาล 33
 - 3.6) ถนนสุขาภิบาล 40
 - 3.7) ถนนสุขาภิบาล 43
 - 3.8) ถนนสุขาภิบาล 45
 - 3.9) ถนนสุขาภิบาล 49
 - 3.10) ถนนสุขาภิบาล 50
 - 3.11) ถนนซอยแฉับเจียน

4) ชุมชนประจักษ์มณี มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 5 สาย

ประกอบด้วย

- 4.1) ถนนสุขาภิบาล 8
- 4.2) ถนนสุขาภิบาล 12
- 4.3) ถนนสุขาภิบาล 24
- 4.4) ถนนสุขาภิบาล 40
- 4.5) ถนนสุขาภิบาล 1

5) ชุมชนลำน้ำเสียว มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 5 สาย ประกอบด้วย

- 5.1) ถนนสุขาภิบาล 17
- 5.2) ถนนสุขาภิบาล 30
- 5.3) ถนนสุขาภิบาล 35
- 5.4) ถนนสุขาภิบาล 36
- 5.5) ถนนสุขาภิบาล 44

6) ชุมชนวัดบรมปิยะสภาราม มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 14 สาย

ประกอบด้วย

- 6.1) ถนนสุขาภิบาล 2
- 6.2) ถนนสุขาภิบาล 2/1
- 6.3) ถนนสุขาภิบาล 3
- 6.4) ถนนสุขาภิบาล 5
- 6.5) ถนนสุขาภิบาล 6
- 6.6) ถนนสุขาภิบาล 15
- 6.7) ถนนสุขาภิบาล 16
- 6.8) ถนนสุขาภิบาล 16/1
- 6.9) ถนนสุขาภิบาล 16/2
- 6.10) ถนนสุขาภิบาล 16/3
- 6.11) ถนนสุขาภิบาล 16/4
- 6.12) ถนนสุขาภิบาล 42
- 6.13) ถนนสุขาภิบาล 42/1
- 6.14) ถนนสุขาภิบาล 46

7) ชุมชนร่วมใจพัฒนา มีถนนในชุมชนทั้งสิ้น 2 สาย

ประกอบด้วย

7.1) ถนนสุขาภิบาล 39

7.2) ถนนสุขาภิบาล 47

3. การประปา

จำนวนครัวเรือนที่ใช้น้ำประปา แยกเป็นชุมชนดังนี้

3.2) ชุมชนต้นลำน้ำเสียว	จำนวน	207	ครัวเรือน
3.3) ชุมชนวัดบรพือสราราม	จำนวน	186	ครัวเรือน
3.4) ชุมชนสนามชัย	จำนวน	66	ครัวเรือน
3.5) ชุมชนศรีสุขพัฒนา	จำนวน	192	ครัวเรือน
3.6) ชุมชนประชาร่วมเย็น	จำนวน	119	ครัวเรือน
3.7) ชุมชนขวัญเมือง	จำนวน	247	ครัวเรือน
3.8) ชุมชนร่วมใจพัฒนา	จำนวน	129	ครัวเรือน

หน่วยงานเจ้าของกิจการประปา คือ การประปาส่วนภูมิภาคจังหวัด

มหาสารคาม

4. การไฟฟ้า

จำนวนครัวเรือนที่มีการใช้ไฟฟ้า โดยแยกเป็นชุมชนดังนี้

4.1) ชุมชนต้นลำน้ำเสียว	จำนวน	223	ครัวเรือน
4.2) ชุมชนวัดบรพือสราราม	จำนวน	186	ครัวเรือน
4.3) ชุมชนสนามชัย	จำนวน	196	ครัวเรือน
4.4) ชุมชนศรีสุขพัฒนา	จำนวน	207	ครัวเรือน
4.5) ชุมชนประชาร่วมเย็น	จำนวน	130	ครัวเรือน
4.6) ชุมชนขวัญเมือง	จำนวน	316	ครัวเรือน
4.7) ชุมชนร่วมใจพัฒนา	จำนวน	1374	ครัวเรือน

และมีไฟฟ้าครอบคลุมทั้ง 7 ชุมชน ไฟฟ้าสาธารณะตามถนนสายหลัก

เกือบครบทุกสายเว้นแต่ถนนสายรอง และตามแยก ซอย ซึ่งยังขาดแคลนอีกหลายจุด

5. การสื่อสาร

5.1) จำนวนโทรศัพท์ส่วนบุคคลในเขตเทศบาลตำบลบรพือ โดยแยก

เป็นชุมชน ดังนี้

5.1.1)	ชุมชนต้นลำน้ำเสียว	จำนวน	36	ครัวเรือน
5.1.2)	ชุมชนวัดบรือสราราม	จำนวน	86	ครัวเรือน
5.1.3)	ชุมชนสนามชัย	จำนวน	35	ครัวเรือน
5.1.4)	ชุมชนศรีสุขพัฒนา	จำนวน	53	ครัวเรือน
5.1.5)	ชุมชนประชารมเย็น	จำนวน	45	ครัวเรือน
5.1.6)	ชุมชนขวัญเมือง	จำนวน	51	ครัวเรือน
5.1.7)	ชุมชนร่วมใจพัฒนา	จำนวน	13	ครัวเรือน

5.2) จำนวนโทรศัพท์สาธารณะในเขตเทศบาลตำบลบรือ โดยแยกเป็น

ชุมชนดังนี้

5.2.1)	ชุมชนต้นลำน้ำเสียว	จำนวน	1	เลขหมาย
5.2.2)	ชุมชนวัดบรือสราราม	จำนวน	1	เลขหมาย
5.2.3)	ชุมชนสนามชัย	จำนวน	4	เลขหมาย
5.2.4)	ชุมชนศรีสุขพัฒนา	จำนวน	3	เลขหมาย
5.2.5)	ชุมชนประชารมเย็น	จำนวน	3	เลขหมาย
5.2.6)	ชุมชนขวัญเมือง	จำนวน	4	เลขหมาย
5.2.7)	ชุมชนร่วมใจพัฒนา	จำนวน	1	เลขหมาย

5.3) บริษัทไปรษณีย์ไทย จำนวน 1 แห่ง

5.4) ระบบเสียงตามสายมี 3 สถานี คือ

5.4.1) ระบบเสียงตามสายเทศบาลตำบลบรือ

5.4.2) ระบบเสียงตามสายชุมชนสนามชัย

5.4.3) ระบบเสียงตามสายตลาดสดเทศบาลตำบลบรือ

5.5) หน่วยงานวิทยุสื่อสารในเขตเทศบาลตำบลบรือ ได้แก่

5.5.1) แม่ข่ายสร้างสรรค์ของเทศบาลตำบลบรือ

5.5.2) แม่ข่ายบรือของสถานีตำรวจภูธรอำเภอบรือ

5.5.3) แม่ข่ายอค์นี้ของที่ทำการปกครองอำเภอบรือ

3. ด้านเศรษฐกิจ

3.1 โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

สภาพเศรษฐกิจ โดยส่วนรวมเทศบาลตำบลบรือมีตลาดสดของเทศบาล

1 แห่ง นับเป็นเทศบาลที่มีเศรษฐกิจค่อนข้างดีพอสมควร อยู่ในระดับที่กำลังขยายตัวดีมาก

ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายและรับจ้าง รองลงมาคือการค้าเกษตรและอุตสาหกรรมขนาดเล็ก เช่น โรงงานมันสำปะหลังตากแห้ง โรงสีข้าว การเปิดตู้ซ่อมรถยนต์ และอื่น ๆ อีกมากมาย

3.2 การพาณิชย์กรรมและการบริการ

3.2.1 สถานประกอบการด้านพาณิชย์กรรม

- 1) สถานีบริการน้ำมัน 3 แห่ง
- 2) ห้างหุ้นส่วนจำกัด 12 แห่ง

3.2.2 สถานประกอบการเกษตรพาณิชย์กรรม

- 1) ตลาดสดเทศบาล 1 แห่ง

3.2.3 สถานประกอบการด้านบริการ

- 1) ธนาคารพาณิชย์ 3 แห่ง
- 2) สหกรณ์การเกษตร 1 แห่ง
- 3) ร้านอาหาร 50 แห่ง

3.2.4 การท่องเที่ยว

มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ คือ อ่างเก็บน้ำหนองบ่อ เนื้อที่ 1,085 ไร่ ซึ่งเป็นสถานที่ประดิษฐาน “เจ้าปู่จุมคำ” สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองของชาวอำเภอบรบือ

อาชีพส่วนใหญ่จะเป็นการเลี้ยงโค กระบือ สุกร ไก่ และอื่น ๆ โดยมีประชากรประกอบอาชีพปลูสดั้วประมาณ 300 คน

4. ด้านสังคม

4.1 ชุมชน มีทั้งหมด 7 ชุมชน ประกอบด้วย

4.1.1	ชุมชนต้นลำน้ำเสียว	จำนวน	236	ครัวเรือน
4.1.2	ชุมชนวัดบรบือสรากรม	จำนวน	179	ครัวเรือน
4.1.3	ชุมชนสนามชัย	จำนวน	197	ครัวเรือน
4.1.4	ชุมชนศรีสุขพัฒนา	จำนวน	228	ครัวเรือน
4.1.5	ชุมชนประชาร่วมเย็น	จำนวน	112	ครัวเรือน
4.1.6	ชุมชนขวัญเมือง	จำนวน	219	ครัวเรือน
4.1.7	ชุมชนร่วมใจพัฒนา	จำนวน	80	ครัวเรือน

4.2 ศาสนา ประชาชนส่วนใหญ่ในเขตเทศบาลตำบลบรบือร้อยละ 95 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 5 นับถือศาสนาอื่น เช่น ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม มีวัดอยู่ในเขตเทศบาลตำบลบรบือ จำนวน 2 แห่ง คือ วัดบรบือสรากรม และวัดป่าขัวญเมืองระบือธรรม

4.3 วัฒนธรรมและประเพณี ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบรบือส่วนใหญ่ยึดถือวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นสืบต่อกันมา เช่น งานปีใหม่และมันแกวเงินล้าน งานประเพณีสงกรานต์รดน้ำคำหัวผู้สูงอายุ งานประเพณีแห่เทียนพรรษา งานประเพณีลอยกระทง และงานจิวประจำปี

4.4 การศึกษา

4.4.1 โรงเรียนในเขตเทศบาลที่สังกัดพื้นที่การศึกษาเขต 2 มีจำนวน 2 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนบรบือ และโรงเรียนบ้านบรบือ (บรบือราษฎร์ผดุง)

4.4.2 โรงเรียนเอกชน มี 1 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลมาลีรัตน์

4.4.3 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลบรบือ มี 1 แห่ง

4.5 กีฬานันทนาการ

4.5.1 สนามกีฬา 2 แห่ง

1) สนามกีฬาโรงเรียนบรบือ

2) สนามกีฬาโรงเรียนบ้านบรบือ

4.5.2 สวนสุขภาพ 2 แห่ง

1) สวนสุขภาพเทศบาลตำบลบรบือ

2) สวนสาธารณะหนองบ่อ

4.6 ด้านสาธารณสุข

มีสาธารณสุขอำเภอเป็นหน่วยบริการและประสานงาน 1 แห่ง ซึ่งให้บริการไม่พอกับความต้องการของประชาชน และประชาชนส่วนใหญ่จะเข้ารับบริการด้านสุขภาพจากโรงพยาบาลบรบือ ที่ตั้งอยู่นอกเขตเทศบาลตำบลบรบือประมาณ 300 เมตร มีสถานพยาบาล (คลินิก) 8 แห่ง ร้านขายยา 8 แห่ง และในปัจจุบันเทศบาลตำบลบรบือดำเนินกิจการดูแลด้านสุขภาพแก่ประชาชน โดยดำเนินกิจการศูนย์บริการสาธารณสุขเทศบาลตำบลบรบือ 1 แห่ง

4.7 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

4.7.1 สถิติเพลิงไหม้ในรอบปี พ.ศ. 2552 จำนวน 6 ครั้ง

4.7.2 รถยนต์ดับเพลิงและรถน้ำบรรทุกน้ำ จำนวน 5 คัน

4.7.3 พนักงานดับเพลิง จำนวน 32 คน

4.7.4 อาสาสมัครป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จำนวน 123 คน

5. สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

5.1 ภูมิอากาศ โดยทั่วไปแบ่งเป็น 3 ฤดู คือ

5.1.1 ฤดูร้อน เริ่มในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ - พฤษภาคม สภาพอากาศร้อนอบอ้าว อุณหภูมิโดยเฉลี่ย 36 องศาเซลเซียส

5.1.2 ฤดูฝน เริ่มในช่วงเดือนมิถุนายน - กันยายน ได้รับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ อุณหภูมิโดยเฉลี่ย 26 องศาเซลเซียส

5.1.3 ฤดูหนาว เริ่มในช่วงเดือนตุลาคม - ธันวาคม ได้รับลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ อุณหภูมิโดยเฉลี่ย 17 องศาเซลเซียส

5.2 แหล่งน้ำ

5.2.1 อ่างเก็บน้ำหนองป่อ

5.2.2 สระน้ำสาธารณะหนองสระ

5.3 น้ำเสีย

5.3.1 ปริมาณน้ำเสียเฉลี่ย 280.09 ลิตร/คน/วัน

5.3.2 ค่า BOD เฉลี่ย 1.9 มิลลิกรัม/ลิตร

5.4 ขยะ

5.4.1 ปริมาณขยะ 5 ตัน/วัน

5.4.2 รถยนต์ที่ใช้ในการเก็บขยะ 3 คัน

5.4.3 ขยะที่เก็บได้ประมาณ 4.5 ตัน/วัน

5.4.4 สถานที่กำจัดขยะ 13 ไร่ ตั้งอยู่ตำบลบรบือ อำเภอบรบือ

จังหวัดมหาสารคาม โดยการฝังกลบ

6. ด้านการเมืองการบริหาร

6.1 โครงสร้างและบุคลากรในการบริหารงานเทศบาลตำบลบรบือ

เทศบาลตำบลบรบือเป็นเทศบาลขนาดกลาง มีนายกเทศมนตรี 1 คน รองนายกเทศมนตรี 2 คน ที่ปรึกษานายกเทศมนตรี 1 คน เลขานุการนายกเทศมนตรี 1 คน สมาชิกเทศบาล 12 คน และปลัดเทศบาลเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของพนักงาน

อัตรากำลัง

6.1.1 พนักงานเทศบาลสามัญ 29 อัตรากำลัง

6.1.2 ลูกจ้างประจำ	7	อัตรา
6.1.3 พนักงานจ้างทั่วไป	35	อัตรา
6.1.4 พนักงานจ้างตามภารกิจ	2	อัตรา
6.1.5 พนักงานจ้างตามโครงการ	1	อัตรา

ตารางที่ 4 สถานะทางด้านการคลัง

รายการ (บาท)	พ.ศ. 2548	พ.ศ. 2549	พ.ศ. 2550	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2552
รายรับจริง	32,174,852.64	35,278,821.57	35,605,161.91	38,375,234.31	35,560,856.17
รายจ่ายจริง	30,246,197.89	32,959,646.59	31,018,434.64	28,138,787.44	35,190,712.40

6.2 บทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการเมืองการบริหาร

เทศบาลตำบลบรือเปิดโอกาสให้กับประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองการบริหารได้อย่างกว้างขวาง ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 อันได้แก่ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางเทศบาล การมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาเทศบาล การมีส่วนร่วมในด้านกิจการการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อปพร.) และอื่น ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

6.2 การอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

งานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของเทศบาลตำบลบรือ ได้ดำเนินการวางแผนและป้องกันบรรเทาอันตราย อันจะเกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของทางราชการ ป้องกัน ฟื้นฟู บูรณะความเสียหายอันเนื่องมาจากสาธารณภัย การรักษาความสงบเรียบร้อยภายใน ประสานงานระหว่างส่วนราชการ รับแจ้งข่าวสารต่าง ๆ ให้หน่วยป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย สามารถปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา การดูแลป้องกันและระงับอัคคีภัย รวมไปถึงภัยพิบัติอื่น ๆ ในเขตเทศบาลและพื้นที่ใกล้เคียง โดยชุดปฏิบัติการเวรเตรียมพร้อมตลอด 24 ชั่วโมง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานของเทศบาล ตำบลบรบือ อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสรุป ได้ดังนี้

กณัฐนันท์ อนันต์สินชัย (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของ ประชาชนต่อการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลตลาดแวง อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลตลาดแวงมีดังนี้ 1) ปัญหาด้านการบริหารบุคลากร บุคลากรในระดับผู้บริหารขาดความรู้ ความสามารถ มีบุคลากรจำนวนมาก โดยเฉพาะลูกจ้าง แต่ไม่มีความรู้ความชำนาญเพียงพอ 2) ด้านการบริหารงบประมาณ มีงบประมาณไม่เพียงพอกับปัญหาและความต้องการ 3) การบริหารงานทั่วไปไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการทำงานที่ชัดเจนเมื่อลงมือปฏิบัติ รวมทั้งไม่แจ้งระยะเวลาให้ประชาชนทราบ 4) ด้านการบริหารวัสดุอุปกรณ์ ไม่มีการประกาศการจัดซื้อ จัดจ้างให้ประชาชนทราบ 5) ด้านการให้บริการประชาชน ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนแสดง ความคิดเห็นได้ทุกเรื่อง และ 6) ด้านจริยธรรมบุคลากร บุคลากรบางส่วนใช้ตำแหน่งหรือ อำนาจหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือให้พวกพ้อง

ดวงตา อ่อนเวียง (2552 : 90) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อ การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองมะแซว อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วน ตำบลหนองมะแซว อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามรายด้าน มีการดำเนินงานอยู่ใน ระดับปานกลาง จำนวน 8 ด้าน คือ ด้านการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก ด้านการ รักษาความสะอาดของถนนทางเดิน ที่สาธารณะ และการกำจัดขยะมูลฝอย ด้านการป้องกัน และระงับโรคติดต่อ ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ด้านการส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ด้านการส่งเสริมพัฒนาสตรีและเด็ก เยาวชน และผู้สูงอายุ ด้านการ คุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม, ด้านการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

เดือนฉาย ผลเรื่อง (2551 : 81) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนต่อการ ดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองขาม อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานขององค์การบริหาร

ส่วนตำบลคลองขาม อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวไม่เป็นไปตามที่สมมติฐานกำหนดไว้ (สมมติฐาน คือ มีระดับการดำเนินงานอยู่ในระดับปาน) ทั้งนี้เนื่องจากการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองขาม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสนองต่อความต้องการของประชาชนเป็นหลัก โดยปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการปรับกลยุทธ์และนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบลให้สอดคล้องกับระบบพื้นฐานและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งจากการศึกษาที่ทำให้ทราบว่าประชาชนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองขามอยู่ในระดับที่ดี ดังนั้นจึงเป็นการบ่งชี้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลคลองขามได้นำนโยบายที่ได้กำหนดไว้มาใช้ปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (2537 : 24) มาตรา 59 (1) (2) กำหนดให้คณะกรรมการบริหารองค์การส่วนตำบลต้องจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมาศ โชคชัยวัฒนากร (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของสมาชิกสภาเทศบาลต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบล ในจังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า

1. สมาชิกสภาเทศบาล มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบล ในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 8 ด้าน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก จำแนกเป็นรายด้าน พบว่ามีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 ด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อย คือ ด้านการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ด้านการบำรุงศิลปะจารีตประเพณี ภูมิปัญญาของท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ด้านการรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะ ด้านการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ และด้านการส่งเสริมการพัฒนาศรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ ตามลำดับ และมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน คือ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ด้านการให้ราษฎรได้รับการศึกษาและอบรม และด้านการให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นสมาชิกสภาเทศบาลที่มีเพศ และระดับการศึกษาแตกต่างกันต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคามทั้ง 8 ด้าน พบว่าสมาชิกสภาเทศบาลที่มีเพศ และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคามไม่แตกต่างกัน

3. สมาชิกสภาเทศบาลมีข้อเสนอแนะในการดำเนินงานของเทศบาลตำบลใน จังหวัดมหาสารคาม คือ ควรจัดให้มีกิจกรรมหรือโครงการพัฒนาเทศบาลให้ประชาชนและ สมาชิกสภาเทศบาลเข้าร่วมให้มากขึ้น เช่น การร่วมตรวจสอบการซื้อ - จัดจ้างของเทศบาล เทศบาลควรจัดสรรงบประมาณสำหรับการส่งเสริมอบรมประชาชนและกลุ่มอาชีพให้มากขึ้น และต่อเนื่อง การส่งเสริมพลังประชาชนเพื่อร่วมงานกับเทศบาล ควรดำเนินการให้มากขึ้น เช่น โครงการตำรวจบ้าน เวรยามชุมชน สถานที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ของประชาชนในแต่ละ ชุมชน ควรปรับปรุงการจัดบริเวณที่ทิ้งขยะให้ได้มาตรฐานและถูกสุขอนามัย ควรมีการจัด กิจกรรมการแข่งขันในเขตเทศบาลมากขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมใน กิจกรรมของเทศบาลมากขึ้น

สุภาวดี สีนสายอ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของ ประชาชนที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้าง อำเภอเมือง จังหวัด จันทบุรี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลท่าช้างมีระดับความคิดเห็นในการ ประเมินประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้างใน 5 สาขา ประกอบด้วย สาขา พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาขาพัฒนาสิ่งแวดล้อม สาขาพัฒนาสังคม สาขาพัฒนาเศรษฐกิจ สาขาพัฒนาการเมืองการบริหารงานอยู่ในเกณฑ์มีประสิทธิภาพปานกลาง โดยให้ความสำคัญ ในสาขาพัฒนาสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับหนึ่ง สาขาพัฒนาการเมืองการบริหารเป็นอันดับสอง และสาขาพัฒนาเศรษฐกิจและสาขาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเป็นอันดับสาม ด้านการ เปรียบเทียบพบว่าปัจจัยที่ทำการศึกษา 7 ปัจจัย ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง มีเพียง 6 ปัจจัยที่มีระดับการประเมินประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้างที่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง

เด่นดวง สุนทรดี (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของ คณะกรรมการชุมชนต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแกดำ อำเภอแกดำ จังหวัด มหาสารคาม พบว่าการดำเนินงานของเทศบาลตำบลแกดำ อำเภอแกดำ จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และจำแนกเป็นรายด้านพบว่ามีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก จำนวน 1 ด้าน คือ ด้านการบำรุงศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรม อันดีของท้องถิ่น และมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 7 ด้าน เรียงลำดับ ค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยคือ ด้านการจัดให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ รองลงมาคือด้านการ

รักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ด้านการให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม ด้านป้องกันและระงับโรคติดต่อ ด้านการส่งเสริม การพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของ ประชาชน และด้านการจัดการให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็น ของคณะกรรมการชุมชนที่มีเพศ ระดับการศึกษาและอาชีพแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมทุก ด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

เยวภา ถิ่นชัยภูมิ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชน ต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาท้องถิ่น อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในการพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนา เศรษฐกิจ และการพัฒนาด้านแหล่งน้ำมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย โดยสรุปว่าการศึกษា ครั้งนี้ประชากรในท้องถิ่นยังมีความต้องการที่จะให้พัฒนาท้องถิ่นหลาย ๆ ด้านควบคู่กันไป โดยเฉพาะการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ด้านแหล่งน้ำและด้าน โครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งเป็นหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จะต้องพัฒนาและส่งเสริม ในการพัฒนาให้มากขึ้น เพื่อ ประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง

พรณธิพา สมศรีดา (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยระดับการดำเนินงาน ตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า ระดับการ ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง และการเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานเทศบาลที่มีเพศ ระดับการศึกษา และระยะเวลาปฏิบัติงานแตกต่างกันมีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า การดำเนินงานของ องค์การปกครองท้องถิ่นส่วนใหญ่ มีระดับการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อ จำแนกเป็นรายด้านยังประสบปัญหาในการดำเนินงาน เช่น ขาดความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ การไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองและบทบาทหน้าที่ขององค์การ ปกครองท้องถิ่นในการดำเนินการให้บริการสาธารณะต่าง ๆ ดังนั้น การศึกษาความคิดเห็น ของประชาชนต่อการดำเนินงานของฝ่ายบริหารองค์การปกครองท้องถิ่นจะเป็นข้อมูลหนึ่ง ในการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงานขององค์การปกครองท้องถิ่นต่อไป